

ἀναμαλλιάρις ἐπίθ. κοιν. ἀναμαλλιάρ'ς βόρ. ιδιῶμ. ἀνεμαλλιάρις σύννηθ. ἀνεμαλλιάρ'ς Θράκ. (Σαρεκκλ.) Τήν. κ.ά. ἀνιμαλλιάρ'ς πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. 'νεμαλλιάρις Κῶς κ.ά. ἀλεμαλλιάρις Μύκ. ἀλεμανιάρις Χίος ἀλιμανιάρ'ς Λεσβ. Θηλ. ἀναμαλλιαρὰ Κύπρ. ἀνεμαλλιαροῦ Κρήτ. ἀμαλλιάρισσα Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναμαλλιάρις. Περί τῆς σημ. τοῦ συνθετ. ἀνα- ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 20 (1908) 578. Περὶ τοῦ τύπ. ἀλεμανιάρις καὶ τῶν λοιπῶν μετὰ τοῦ λ. ἀνι- ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 25 (1913) 208.

1) Ὁ ἔχων τὴν κόμην ἀκτένιστον καὶ ἄτακτον κοιν. : ἀκούφωτος καὶ ἀνεμαλλιάρις πολλαχ. Κορίτσι ἀναμαλλιάροιο Λεξ. Δημητρ. || Αἰνιγμ. Γυναῖκα ἀναμαλλιαρὰ ἔκαμεν γυνὴ ὥρατον, ἔκαμεν ἄγγονα πελ-λόν, δισάγγονον λαωμένον (ἔμπελος ἡ ὁποία παράγει κρασί, ξίδι καὶ ρακί. λαωμένον = λαβωμένον, πληγωμένον) Κύπρ. || Ἄσμ.

Θωρεῖς το 'γεῖνο δὲ χλωμό καὶ τὸν ἀνεμαλλιάρι
ἀπὸν φορεῖ 'ς τὴ γεφαλὴ ἀγάθινο στεφάνι;
ἐκεῖνος εἶν' ὁ γιόκας σου κ' ἐμένα βαφτιστὴς μου

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λαογρ. 1,570 «ἐπήγαινα 'ς τὴ στράτα μου ὡσάν ἐξεχασμένος, | ἀναμαλλιάρις, κούτρουλλος καὶ ξεκαυκαλισμένος». Συνών. ἀναμαλλιάρις 1, ἀναμάλλιαρος, ἀναμαλλιασμένος (ιδ. ἀναμαλλιάζω 3), ἀνάμαλλος. β) Ὁ ἔχων χνοῦν Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. : Παννὶ ἀναμαλλιάρικο. Συνών. ἀναμαλλιασμένος (ιδ. ἀναμαλλιάζω 1 (β), χνοῦδωτός. 2) Ὁ ἔχων ἀκάλυπτον τὴν κεφαλὴν, ἀσκεπὴς Ἀστυπ. Δαρδαν. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Κύπρ. Κῶς Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νάξ. Πάρ. Ρόδ. Σκῦρ. Σῦρ. Τήλ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Δεξ. Αἰν. Βλαστ. Πρω. : Νὰ μὴ βγαίνης ἔξω ἀνεμαλλιάρις Σῦρ. κ.ά. Ἀξυπόλυτοι καὶ ἀναμαλλιάριοι Λιβύσσ. Ἐπ-πέσαν τὰ σκουφώματά της 'ς τὸν καβγᾶν τῶ' ἔμεινεν ἀναμαλλιάρισσα Κύπρ. || Παροιμ.

Κάθου, γέρω ἀλεμανιάρι, | νὰ 'ρθῇ ὁ Μάις νὰ σὲ ζεστάνῃ
(ἐπὶ τοῦ ἀναμένοντος ἐκ τῆς τύχης καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἐργασίας του) Χίος. Συνών. ἀναμαλλιάρις 2, ἀναμαλλιάρικος, ξεσκούφωτος.

ἀναμάλλιαρος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεμάλλιαρος Νίσυρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναμαλλιάρις, εἰς ὃ ὑπαισθλήθεν ἡ παραγωγικὴ κατάλ. -αρος.

Ὁ ἀσκεπὴς καὶ ἄτακτον ἔχων τὴν κόμην (ἡ σημ. μᾶλλον σκωπτικὴ). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναμαλλιάρις 1.

ἀναμαλλίδα ἡ, Ζάκ. Πελοπν. (Τρίκκ. Τριφυλ.) κ.ά. — ΣΘεοχάρ. Ἐμπορευματολ. 1,74

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάμαλλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

1) Χνοῦς ὑφάσματος ἡ βομβυκίου μεταξοσκώληκος Πελοπν. (Τριφυλ.) — ΣΘεοχάρ. ἐνθ' ἀν. : Τὸ ροῦχο αὐτὸ ἔχει ἀναμαλλίδα Τριφυλ. «Διὰ νὰ γίνουν ἐμπορεύσιμα τὰ κουκούλλια ἀνάγκη νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτὰ ἡ γύροθεν ἀναμαλλίδα» ΣΘεοχάρ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνάμαλλάδα, χνοῦδι. 2) Αἰ ἐπὶ τοῦ τραχήλου πρὸς τὴν ὠμοπλάτην ἀπομένουςαι τρίχες τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν κουράν τῆς κεφαλῆς Ζάκ. 3) Αἰ πρῶται εἰς τὰς παρεΐας καὶ τὸν πώγωνα νέων φνόμεναι τρίχες, ἱουλοὶ Πελοπν. (Τρίκκ.) Συνών. ἀνάμαλλήθρα.

ἀνάμαλλος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 9 καὶ 104, Μεγάλ. χρόν. 122 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί. Περί τῆς σημ. τοῦ α' συνθετ. ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 20 (1908) 578.

Ὁ ἔχων τὴν κόμην ἀτμήλητον, ἄνω κάτω ἐνθ' ἀν. :

Πῆγα καὶ χάιδεψα τοῦ παιδιοῦ τ' ἀνάμαλλο ξανθὸ κεφάλι
ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 9 Φάνηκε ἡ βασίλισσα τρεχάτη,
ἀνάμαλλη μὲ τοῖς δοῦλες καὶ τοῖς βάργες αὐτόθ. 104. Ὁρθὸς
τινάχτηκε σὰ παλληκάρι, ἀνάλλαγος, ἀνάμαλλος ζώστηκε τὸ
σπαθὶ ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 122. Συνών. ιδ. ἐν λ.
ἀναμαλλιάρις 1.

ἀναμαρμαρώνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μαρμαρώνω.

Μεταμορφώνω εἰς λίθον, ἀπολιθώνω : Ἡ μάλιστα ἀναμαρμάρωσε τὸ βασιλόπουλλο (ἐκ παραμυθ.)

ἀναμάρτητα ἐπίρρ. ἐτυπώθη ὡς συνών. τοῦ ἀκριμάτιστα, ἀλλ' ἀμάρτ.

ἀναμάρτητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀναμάρτετος Πόντ. (Χαλδ.) ἀνημάρτετος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνημάρτωτος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναμάρτητος. Τὸ ἀνημάρτετος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἡμαρτα ἀορ. τοῦ ρ. ἡμαρτάνω, τὸ δὲ ἀνημάρτωτος διὰ τὸ ἡμαρτωλός.

Ὁ μὴ ὑποπεσὼν εἰς ἀμάρτημα, ὁ ἠθικῶς ἄμεμπτος, ἀθῶος ἐνθ' ἀν. : Ἐπέθανεν ἕναν ἀνημάρτωτον παιδόπον (παιδάκι) Τραπ. Νὰ σὰν τὴν ψῆν ἀχτε, ἀνημάρτετον ἐπῆγεν ! (χαρὰ 'ς τὴν ψυχὴν του, ἀναμάρτητο πῆγε ! Ἐπὶ ἀποθανόντος νηπίου) Κερασ. || Φρ. Οὐδεὶς ἀναμάρτητος (ἐνν. μόνον ὁ Θεός. Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης) κοιν. Ἀνημάρτετος εἰς Θεός ἐν Χαλδ. Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω (λέγεται εἰς περιπτώσιν κατ' ἣν θέλει τις νὰ ὑποστηρίξῃ ἡ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου δι' οἰονδήποτε παράπτωμα. Ἡ φρ. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου Ἰωάννου 8,8) κοιν. || Ἄσμ.

Πονλλί μ' ἀγαπημένο τοαὶ ἀναμάρτητο,

ποῦ μ' ἔβαλες 'ς τὰ πάθη ποῦ 'μουν ἀμάθητο

(πρὸς κόρην ἀγαπωμένην) Κύθν. Συνών. ἀκριμάτιστος. Πβ. ἀγαθός, ἀθῶος.

ἀναμάσημα τό, σύννηθ. ἀναμάσιμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμασῶ. Τὸ ἀναμάσιμα, ὃ κατὰ τὰ παραγόμενα ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρημάτων, καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ ἀναμάσησις τῆς τροφῆς, μηρυκασμός, ἐπὶ ζώων πολλαχ. : Ἀποπαεῖ ἀκούεται τ' ἀναμάσιμα τσ' ἀελαῖς (ἀποπαεῖ = ἀπεδῶ, ἀελαῖς = ἀγελάδος) Κρήτ. Συνών. ἀναχάρασμα.

2) Πληθ. μεταφ. τετριμμένα καὶ σαθρὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα φέρει πρὸς ὑποστήριξίν του ὁ συζητῶν σύννηθ. : Ὅσα λέει εἶν' ἀναμασήματα. Σήγησέ μου ξάστερα, ὅχι μ' ἀναμασήματα σύννηθ. Εἶδα 'ν' αὐτὰ τ' ἀναμασήματα ποῦ μοῦ κοπανίζεις ; Κρήτ.

ἀναμάσκαλα ἐπίρρ. Κρήτ. Κῶς Πόντ. (Τραπ.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀμασκάλη.

Ὑπὸ τὴν μασχάλην ἐνθ' ἀν. : Ἄσμ.

Τὴ ρόκκαν ἀναμάσκαλα καὶ τὸ πλουμὶν 'ς σὸ ὄερί σ'

δέβα μαθέτρεᾶ χτύπεσον 'ς σὴ Ρουδᾶνῆς τὴν πόρταν

Τραπ.

ἀναμασουλίζω Κρήτ. ἀνεμασουλίζω Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μασουλίζω.

1) Ἀναμασῶ τὴν τροφήν, μηρυκάζω, ἐπὶ ζώων ἐνθ' ἀν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναμασῶ 1. 2) Μασῶ (μετὰ σημ. ὑποκοριστικῆς) Κρήτ. : Εἶδ' ἀναμασουλίζεις ;

ἀναμασῶ κοιν. ἀνεμασῶ Θήρ. Κρήτ. κ.ά. ἀνεμασεῖω Κάρπ. ἀνιμασῶ Δαρδαν. κ.ά. 'νεμασῶ Ἀστυπ. Κάλυμν. Κῶς Λέρ. Σύμ. 'νεμασεῖω Κῶς 'νεμασκεῖω Κῶς Μέσ. ἀναμασεῖσθαι Ζάκ.

Τὸ ἀρχ. ἀμάρτ. ἀναμασῶ, τοῦ ὁποίου τὸ μέσ. ἀναμασῶμαι παρ' Ἀριστοφ. Τὸ ἀνεμασειῶ, ὅπερ καὶ παρὰ Σομ., ἔχει τὸ εἰ ἐκ τοῦ μέσ. ἀναμασειέμαι. Παρὰ Γερμ. τύπ. ἀναμασειῶ.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. μασῶ ἐκ νέου τὴν τροφήν, μηρυκάζω, ἐπὶ ζώων κοιν.: Σὺν ἀνεμασειοῦν τὰ ζευτὰ ξεκουρίζονται Κάρπ. Ἡ κατοίκα ἀναμασειέται Ζάκ. || Φρ. μεταφ. Ἀναμασῇ τὰ λόγια του (ἐπὶ τοῦ ἀτέχνως καὶ δυσκόλως ἐξευρίσκοντος καὶ ἐπαναλαμβάνοντος δικαιολογίαν τινά). Ὅλο τὰ ἴδια ἀναμασῇ (ἐπὶ τοῦ ἀηδῶς περιττολογοῦντος) κοιν. Συνών. ἀναλυγγώνω 2, ἀναμασσουλίζω, ἀναχαράζω, ξαναμασῶ, χαράζω. 2) Μασῶ καλῶς Λεξ. Δημητρ.: Ὅταν ἀναμασῇς τὸ κοῦρας, δὲν εἶναι βαρυστόμαχο.

*ἀναματερί τό, ναματερί Καπ. (Φερτ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀναματερό.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται ὁ εἰς τὴν θείαν κοινωνίαν χρησιμοποιούμενος οἶνος. Συνών. ἀναματερό, ἀναματήρι.

ἀναματερό τό, ναματερόν Κῶς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ναματερό Ἡπ. Θήρ. Κύθηρ. κ. ἀ. ἀναματερό σύνηθ. ἀναματιρό βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀναμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ερό.

*Ἀναματερί, ὁ ἰδ.: Βάζω ἀνάμα ἔς τ' ἀναματερό σύνηθ.

ἀναματήρι τό, ναματήρι ἀγν. τόπ. ἀναματήρι Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ. ἀναματέρι Πελοπν. (Λακων.) ἀναματήρ Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀναμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-τήρι ἀντὶ ἀναματιτήρι.

1) Δοχεῖον τοῦ ἀνάματος ἐνθ' ἀν. Συνών. *ἀναματερί, ἀναματερό. 2) Πληθ., τὰ εἰς τὴν τέλεσιν τῆς λειτουργίας χρήσιμα ἀντικείμενα, ὡς οἶνος, ἄρτος, ἴδιωρ, λιβανωτὸς κττ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

ἀναματιάζω Πελοπν. (Γέρμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ματιάζω.

Νεύω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν: Ἦθελε καὶ νὰ πῇ καὶ τὸν ἀναμάτισε νὰ μὴν τὸ πῇ.

ἀναματσώνω Δ.Κρήτ. ἀνεματσώνω Α.Κρήτ. Μέσ. ἀναματσώνουμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. *ματσώνω.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀπειλῶ τινὰ ὑψώνων ἀπειλητικῶς κατ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα ἢ ράβδον καὶ γενικῶς ἀπειλῶ Κρήτ.: Μὴ μ' ἀναματσώνης, γιατί θὰ σὲ κοπανίσω. Τίνος ἀνεματσώνεις; θαρεῖς πῶς σὲ φοβοῦμαι; Ἀνεματσώνει νὰ τὸνε χτυπήσῃ. Τὸ σκυλλάκι ἀνεματσώνει (γρυλλίζει δεικνύον τοὺς ὀδόντας). || Ἄσμ.

Ἡ ζουρίδα τοῦ γρυλλώνει κι ἄρκαλος ἀνεματσώνει (ζουρίδα = εἶδος ἰκτίδος, ἄρκαλος = τρώχος). 2) Κτυπῶ Κρήτ.: Ὡστό νὰ τ' ἀνεματσώσω τρύπωξε. Συνών. δέρονω, χτυπῶ.

Β) Μέσ. ἀμτβ. 1) Λαμβάνω στάσιν ἀπειλητικὴν ἢ ἀμυντικὴν κατὰ τινος Πελοπν. (Μάν.): Κοίτα τὸν κοῦρο πῶς ἀναματσώνεται! Ἦρθε νὰ μὲ βαρέσῃ, ἀναματσώθηκα κ' ἐγὼ μ' ἓνα κοδομάτσουκο. 2) Προσποιοῦμαι τὸν γενναῖον, κομπάζω Πελοπν. (Μάν.) Συνών. *ἀνακαμπαρδώνω, ἀνακοκορεύομαι, ἀνακοκορώνομαι, ἀντρεῖ-εύομαι (ἰδ. ἀντρεῖεύω), κοκορεύομαι, συνών. φρ. κάνω τὸν παλλήκαρᾶ.

ἀναμέλα ἢ, Εὐβ. (Κάρυστ. Κονίστρ. Στρόπον.) Κέρκ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λάστ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀρτοτ. Καλοσκοπ.) κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν. ἀνιμέλα Σάμ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ μεταξοσκώληξ ὅταν μεταμορφώνεται εἰς ψυχὴν Εὐβ. (Κάρυστ. Στρόπον.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λάστ.) Σάμ.: Ἀμα δὲν τὰ θυμίσ' τὰ κονκούλλια τρυπᾶν κι βγαίν'νι ἀναμέλις Στρόπον. Δὲν κάθεται ἥσυχος, κάνει σὰν ἀναμέλα Ἀνδρίτσ. || Φρ. Ἀναμέλες ἔχει (ἐπὶ ζωηροῦ καὶ ἀνησύχου παιδίου) Λάστ. Μαρή ἀναμέλα! (πρὸς κόρην ἰσχνὴν) Στρόπον. 2) Σκώληξ τις γεννώμενος ἐντὸς τῶν ὠτων ἢ τῶν κεράτων ζώων τινῶν Στερελλ. (Καλοσκοπ.) — Λεξ. Αἰν. 3) Ὁ λαβυρίνθος τοῦ ὠτός καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἀκουστικά ὄργανα (διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἐλικοειδοῦς σχήματος τοῦ λαβυρίνθου πρὸς τὴν τοῦ σκώληκος) Στερελλ. (Ἀρτοτ.): Φρ. Μ' πῆρις τ' ἀναμέλις ἀπ' τ' ἀφτιά μ'! (μὲ ξεκούφανες μὲ τοῖς φωνές σου.) Μὴ βάρισις ἔς τ'ν ἀναμέλα! (συνών. τῇ προηγούμενῃ).

ἀναμελιάζω Λεξ. Αἰν. ἀναμιλιάζω Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀναμέλα.

1) Μεταμορφώνομαι εἰς ψυχὴν, ἐπὶ τοῦ μεταξοσκώληκος Λεξ. Αἰν. 2) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ρίγους, τρέμω (ἐκ μεταφ. τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία τὸ πρῶτον ἐξερχομένη ἐκ τοῦ βομβυκίου τρέμει) Εὐβ. (Στρόπον.): Θὰ κορῶν' αὐτὸ τοῦ πιδὶ, κοίτα πῶς ἀναμέλαισι!

ἀνάμενμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνάμεσμαν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμένω.

Τὸ νὰ περιμένῃ κανεῖς, ἀναμονὴ ἐνθ' ἀν.: Μὲ τ' ἀνάμενμαν δουλεία 'κὶ γίνεται Χαλδ. Συνών. ἀναμέσιμον.

ἀναμένω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνεμένω Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κλουτσινοχ. Λακων. Λάστ. Μάν.) κ. ἀ. ἀνημένω Κρήτ. Κύθηρ. Μύκ. κ. ἀ. ἀνιμένου Λυκ. (Μάκρ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ. ἀ. ἑνεμένω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἑνημένοι Σίφν. ἀλαμένω Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. ἀλημένω Ἀμοργ. Ἡράκλ. Θράκ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Γαῦδ. Σφακ.) Κῶς Λέρ. Νίσυρ. Πάτμ. Σίφν. Σύμ. Τήλ. ἀλιμένου Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. ἑλαμένω Ρόδ. ἑλημένω Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Τήλ. Χάлк.

Τὸ ἀρχ. ἀναμένω. Τὸ ἀνημένω ἔχει τὸ ἡ ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς χρονικῆς αὐξήσεως, ὡς καὶ ἀναβαπτίζαρω - ἀνηβαζ-ζαρω, ἀναβαστῶ - ἀνηαστῶ, ἀναβρῶω - ἀνηβρῶω, ἀναγορεῶω - ἀνηγορεῶω κττ. Ὁ τύπ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 2596 (ἐκδ. SLambros σ. 217) ἔς τὸ Διγεν' ἀπανώ 'τρεξεν, ποσῶς δὲν ἀνημένει. Τὸ ἀνιμένον τῶν βορ. ιδιῶμ. ἐκ τοῦ ἀνεμένω. Τὸ ἀλαμένω κατ' ἀνομ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,328 καὶ 2,436.

1) Προσμένω, περιμένω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀναμένω ἀπάντησι (φρ. εὐχρηστος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς) κοιν. Τὸν ἀναμένω τόση ὥρα, μὰ δὲ φαίνεται Λακων. Μ' ἀνημένει ὁ φίλος μου Κρήτ. Εἴγες με κ' ἐνέμενά σε ὅλη μέρα Ἀπύρανθ. Ἐνεμέναμε ἐνεμέναμε, μὰ δὲν ἐξετόνισες (ἐφάνης) αὐτόθ. Δὲ βορῶ νὰ κάθωμαι νὰ χασομερῶ νὰ τὸνε ἀνεμένω αὐτόθ. Μὴ σπονδάξης νὰ φάς κι ἀνεμένω σε Θήρ. Ἀνέμενέ με αὐτοῦ νὰ σοῦ δείξω γὼ τίνος μιλᾷς ἐτσαδά! αὐτόθ. Ἀάμενέ με κομμάτι Ρόδ. Ἐλήμενα τόση ὥρα αὐτόθ. Βαρέθηκα νὰ ἑλαμένω σε αὐτόθ. Τόση ὥρα ἑλημένω σε Σύμ. Σὲ ἑλήμενα νὰ ῥτῆς, ἀλλὰ δὲν ἦρτες Κῶς Πότε νὰ σὲ ἑλήμενω;